

rede Vintersæd, og at dette Lovforslag derfor absolut er bedre end tidligere Lovforslag paa dette Omraade. Men den ærede Ordfører glemmer et Forhold, som har ganske overordentlig stor Betydning i denne Forbindelse, nemlig dette, at for det mindre og mellemstore Jordbrug, der har en intensiv Drift og en stor Omsætning i deres Bedrift, er det — det har jeg gentagne Gange hævdet — ikke alene Spørgsmaalet om de faa Tønder Vintersæd, de ombytter, som er bestemmende med Hensyn til Lovens Betydning for dem, men meget mere, hvorledes alle de Foranstaltninger, man gennemfører ved denne Lov, indvirker paa hele Omsætningsforholdet med Hensyn til Foderstoffer i Bedriften. I saa Henseende tror jeg, at hvis man har Udførselstilladelse for Byg og Havre i det Omfang, som Lovforslaget hjemler, vil den Prisspænding, som forekommer straks, naar Markedet er blevet aflastet og Efterspørgslen stiger, bevirke, at Loven bliver ugunstig i sine Virkninger for dem, som skal købe meget Foderkorn. Tillige mener jeg for mit Vedkommende, at Statsindkøb og Aftaler med Skibsfarten ogsaa vil bevirke, at Foderstofmarkedet i Almindelighed kan holdes i Tømme, og jeg hører til dem, som tror, at man meget let kan tænke sig, at Kornhandelen bliver enig om at foretage Transaktioner, som gavner Storhandelen. Jeg synes ikke, det er usandsynligt i disse Tider. Jeg er ganske overbevist om, at hvis vore Beholdninger af Raastoffer til Landbruget aflastes stærkt, vil Handelsstanden benytte den stærke Efterspørgsel til at stramme Priserne; det har den altid gjort i den Tid, jeg har kunnet følge dens Handlinger — jeg har aldrig med Grund kunnet bebrejde Handelsstanden dette, — og jeg tror ogsaa, den vil gøre det i Fremtiden.

Med disse Bemærkninger tror jeg at have bevist, at de af mig paa mit Partis Vegne stillede Ændringsforslag i sine Virkninger absolut vil bidrage til at gøre Vilkaarene gunstigere for alle de Landbrugere i Danmark, som skal støtte deres Bedrift paa store Indkøb af Raastoffer til Landbrugsproduktionen.

Hauge: Det konservative Folkepartis Ordfører, Hr. Sporn Fiedler, bebrejdede mig, at jeg havde udtalt, at man kunde befrygte, at adskillige Hvedeproducenter vilde tildele sig selv en større Ration af Hvedemel end den, som Landbrugsministeren i Almindelighed vil tildele Befolkningen. Noget saadant som at beskyldte nogen for at ville gøre noget saadant,

maatte jeg ikke tillade mig. Man maatte gaa ud fra, at enhver vilde aflevere alt, hvad der skulde afleveres; at der ikke kunde være Tvivl om, at Rationeringen vilde blive overholdt til Punkt og Prikke. Den højtærede Minister sluttede sig dertil, idet han endog kom med den Bemærkning, at der for ham ikke forelaa et eneste Tilfælde, der kunde tyde paa, at jeg havde Ret i denne Betragtning. Den højtærede Minister vil vist kunne faa adskillige Oplysninger fra Ernæringsraadets Virksomhed, som kan overbevise ham om, at en saadan Frygt i Virkeligheden kan være til Stede, ogsaa hos den højtærede Minister selv. Jeg har ikke paa nogen Maade villet rette nogen Beskyldning mod nogen enkelt, men jeg har sagt, at naar man ved en Rationering som den, der her er Tale om, der tildeler Befolkningen og deriblandt selvfølgelig ogsaa Hvedeproducenterne selv, en saa lav Rationering af en Vare, der er rigeligt af her i Landet, og som Folk selv producerer, ligger der en uhyre Fristelse for Producenterne til at beholde en saa stor Procent Frarensning, at der ogsaa bliver Hvedemel til deres eget Forbrug. Dette har jeg sagt i Udvalget, og jeg kan gentage det her. Jeg kender i ethvert Tilfælde Eksempler paa, at noget saadant har fundet Sted. Jeg fastholder, at en Hvedemelsrationering paa 8 Mærker er urimelig, naar der er Hvedemel nok her i Landet, og naar den ikke sidestilles eller efterfølges af andre valutareguleringer Foranstaltninger, og dermed foreligger der intet som helst.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti mente ogsaa, at jeg havde sagt mere om hans Partis Stilling til Lovforslaget, end jeg kunde staa ved. Jeg vil ikke citere noget af, hvad den ærede Ordfører sagde ved Lovforslagets første Behandling, men kun henvise til, hvad der staaar paa Spalte 201—02 i Folketingstidenden. Saa vil alle være paa det rene med, at den ærede Ordfører har været langt ude i sin Kritik. Han har endogsaa betegnet selve Lovforslaget som værende i Strid med Grundloven. Man kunde ikke forene det med Grundlovens Bestemmelser, at man fastsatte en bestemt Pris, hvorefter Landmændene skulde aflevere deres Korn; medens Staten gjorde sig det til Indtægt at sælge det, der var tilovers fra Befolkningens nødvendige Forsyning med Brødkorn. Det skulde Landmændene have tilbage, sagde det ærede Medlem. Men nu skal det ærede Medlem til at stemme for det, der efter hans Opfattelse er stridende mod Grundloven. Det kalder jeg at gaa under Aaget. Det ærede